

[Niels Ravn.]

Men jeg er betænkelig ved, at vi fastlåser en ensartet afgift i hele dette område, der altså dækker både Storkøbenhavn og flækkerne. Jeg har intet imod, at vi gennemfører en ensartet maksimalafgift, men når man tager så vidt forskellige kommuner med ind under denne afgift, må det efter min opfattelse fortsat være, som det er nu; der må være en minimumsgrænse, så kommunerne har en vis valgfrihed. Bliver det ikke tilfældet, vil jeg være betænkelig ved, at man slår så strukturforskellige kommuner, som det her drejer sig om, sammen under én hat.

For landkommunernes vedkommende er der kommet forskellige nye ting til, bl. a. dette, som jeg finder rimeligt, at i landkommuner med bymæssigt område — det, vi kalder bymæssig bebyggelse — kan man indføre de samme regler, som gælder for købstæderne og flækkerne. Medens det før var tilladt at have en afgiftsfri hund i de rene landkommuner, går man nu over til, at det kun skal være tilladt at have en afgiftsfri hund, såfremt det er en lille hund, det drejer sig om. På dette punkt må jeg erklære mig helt uenig med den højtærede minister; for baggrunden for, at man på landet kunne have en afgiftsfri hund, var netop, at man skulle have en værner og beskytter af de ensomt beliggende hjem. Skal nu kun en lille hund, altså en skødehund eller en selskabshund, være afgiftsfri, så falder dermed hele baggrunden for overhovedet af have en afgiftsfri hund på landet bort. Enten kan vi altså lige så godt afskaffe den afgiftsfri hund på landet, eller også må det fortsat være sådan, at disse hunde, vagthunde og jagthunde — altså hunde, der for så vidt udfører en dobbelt funktion — er afgiftsfri. Jeg er tilhænger af dette sidste, som jeg finder er rimeligt, men jeg finder også, at det er rimeligt, at det omfatter alle hunde, også de store hunde. Ikke mindst i relation til de skærpede bestemmelser, vi nu samtidig gennemfører med hensyn til risikoen ved at lade disse hunde strejfe om, mener jeg, at man stadig må opretholde bestemmelsen om den ene afgiftsfri hund på landet.

Jeg er altså for så vidt enig i hovedlinjerne, og jeg er enig med den højtærede minister i principperne i det fremsatte lov-

forslag. Jeg tror, at den højtærede minister har haft den bedste hensigt, men jeg finder, at bestemmelserne, således som de er udformet, virker urimelige i mange tilfælde, og i mange tilfælde virker de ulogiske som f. eks. bestemmelsen om, at forbud mod lænkehunde først skal træde i kraft den 1. januar 1964. Jeg kan ikke se begrundelsen herfor.

Jeg kan altså tilsige en velvillig udvalgsbehandling, og må jeg tilføje: men en meget grundig behandling.

Else-Merete Ross: Jeg vil gerne begynde med at takke den højtærede minister, fordi vi i forbindelse med lovforslaget som bilag har fået trykt gældende lov og lovforslaget ved siden af hinanden. Jeg finder, det er en aldeles udmærket hjælp, og jeg ville ønske, at det var noget, man kunne gennemføre ved mange andre lovforslag.

Det forekommer mig, at dette lovforslag har to hovedformål, som det kan blive vanskeligt at gennemføre med effektivt og tilfredsstillende resultat for begge vedkommende. Begge hovedformål kan siges at være dikteret af kærlighed til og forståelse for dyr. Giver man forståelsen for hunde førsteprioriteten, kan det medføre, at en tilsvarende forståelse for andre dyr og tobenede skabninger ikke kan tilgodeses i helt den udstrækning, man kunne ønske.

Når 20 400 dyr blev bidt ihjel eller måtte slås ned efter overfald af hunde, er det klart, at der må gøres noget. De 75 pct. af disse tilfælde er sket på landet, og da man regner store hunde for farligere end små hunde, finder jeg det rimeligt, at man forhøjer hundeafgiften for store hunde på landet forholdsvis mere end i byerne. Når man dog fortsat gør hunde under 42 cm's højde afgiftsfri på landet, må det vel være, fordi man mener, at også små hunde kan klare en vagthunds opgave, hvilket den foregående ærede ordfører tvivlede om var tilfældet.

Hvis hensigten med lovforslaget er at reducere det samlede antal hunde i byerne og ikke mindst antallet af store hunde, er jeg i tvivl om, hvorvidt dette opnås ved at fordoble afgiften fra 1937. I sammenligning med andre prisstigninger vil det sikkert af hundeejere betragtes som en så forholdsvis beskedne afgift, at man ikke af den grund